

Ο Θεοστυγής Βολταίρος είναι άσπονδος εχθρός του Ιησού Χριστού (Άγιος Αθανάσιος ο Πάριος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 2 Δεκεμβρίου, 2016

Κάθε επιστήμη και γενικότερα κάθε λογική κατασκευή, έχει το δικό της ιδιαίτερο γνωστικό υποκείμενο και τις δικές της συστατικές (αξιωματικές) αρχές, ώστε η καθεμιά να αναγνωρίζεται από την ονομασία της ποια είναι. Η Μεταφυσική, επί παραδείγματι, έχει σαν γνωστικό υποκείμενο το ον και σαν αξιωματικές αρχές της τις λογικές και κοσμολογικές ιδιότητες· η Φυσική το φυσικό σώμα και αρχές τα χαρακτηριστικά του σώματος· η Γεωμετρία το συνεχές ποσόν και τους δικούς της ορισμούς και τα αξιώματα και ούτω καθεξής όλες οι άλλες επιστήμες.

Έτσι και η θεία Πίστη, έχει ως γνωστικό υποκείμενό της τον Θεό· και σαν αρχές με τις οποίες αποδεικνύεται η ύπαρξή Του, έχει τα θεοπαράδοτα λόγια Του, όπως τα ονομάζει ο μέγας Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης. Πιο συγκεκριμένα, η Αγία Εκκλησία του Χριστού παρέλαβε και διδάχθηκε να πιστεύει σε Έναν Τρισυπόστατο Θεό, ο Οποίος αναγνωρίζεται και δοξάζεται εν Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι· παρέλαβε δε και έμαθε αυτήν την ιερή Πίστη **εξ αποκαλύψεως, δηλαδή από τα παραδεδομένα από τον Ίδιο τον Θεό λόγια**, τα οποία διδαχθήκαμε να τα ονομάζουμε θείες Γραφές.

Οι θείες αυτές Γραφές, επειδή έχουν δοθεί εξ αποκαλύψεως και **δεν είναι προϊόν της ανθρώπινης μάθησης, είναι υπεράνω κάθε ανθρώπινης κρίσης και δεν επιδέχονται καμμία λογική αντιλογία**, όπως συνήθως συμβαίνει να επιδέχονται τα ανθρώπινα συγγράμματα και οι ανθρώπινες διδασκαλίες. Και εκείνος που τις υποβάλλει στην κρίση του πεπερασμένου ανθρωπίνου λογικού και αντιλέγει σ' αυτές, αυτός ομολογουμένως είναι υιός της απωλείας, ασεβής και όμοιος με τους εθνικούς (αρχαίοι ειδωλολάτρες). Σαν τέτοιος εμφανίστηκε στην εποχή μας ο μιαιρότατος (Μιαιρός είναι ο μολυσμένος, εδώ μεταφορικά ο βέβηλος, ο ασεβής) Βολταίρος.

Η Αγία Γραφή διαιρείται στην Παλαιά και στη Νέα (Καινή) Διαθήκη. Η, κατά μιαν άλλη διαίρεση, από τα βιβλία της άλλα είναι Προφητικά, άλλα Ευαγγελικά και άλλα Αποστολικά. Η Νέα Γραφή (Καινή Διαθήκη) περιέχεται μέσα στην Παλαιά, όπως ο καρπός μέσα στον σπόρο, ή όπως το χρυσάφι μέσα σε ένα κιβώτιο. Ο πρωταρχικός και κύριος σκοπός λοιπόν αυτού του ασεβούς (του Βολταίρου) είναι να ανατρέψει το Ευαγγέλιο και να το αποδείξει μύθο και δημιούργημα της φαντασίας. Για τον λόγο αυτόν, επιχειρεί να ανασκευάσει κατ' αρχάς την Παλαιά Διαθήκη, γιατί η Παλαιά υπήρξε η βάση της Ιουδαϊκής θρησκείας, η δε Ιουδαϊκή θρησκεία προπαρασκευαστικό στάδιο της Χριστιανικής.

Η απαρχή, τα πρώτα δηλαδή βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, είναι η λεγόμενη Πεντάτευχος ή Πεντάβιβλος του Μωυσή. Τα βιβλία που περιέχονται σ' αυτήν, ονομαστικά είναι τα εξής: Γένεσις, Έξοδος, Λευϊτικόν, Αριθμοί και Δευτερονόμιον. Τι περιέχει και τι διδάσκει το καθένα από αυτά, δεν είναι του παρόντος να το αναπτύξουμε. Πάντως, κατά την ομόφωνη γνώμη όλων των ιερών Διδασκάλων (με τον όρο "ιεροί Διδάσκαλοι" εννοούνται οι Πατέρες της Εκκλησίας) αυτά είναι τα αρχαιότερα βιβλία του κόσμου.

Αυτός ο κατάπτυστος (Βολταίρος), αρχίζοντας από αυτό το σημείο την ανασκευή της Παλαιάς Διαθήκης, ισχυρίζεται ότι δεν είναι αυτά, αλλά υπάρχουν άλλα, πολύ αρχαιότερα. Και πού το λέει αυτό; Σε μία «παγκόσμια Ιστορία» που ο ίδιος συνέγραψε και την ονόμασε «φιλοσοφική Ιστορία». Η συνέχεια του λόγου τον οδήγησε στην Ιστορία του Εβραϊκού Γένους. Επειδή λοιπόν την Ιστορία αυτήν την περιγράφει ο Μωυσής στην Πεντάτευχο και οι άγιοι Πατέρες ομοφώνως αποφαινούνται ότι αυτά είναι τα αρχαιότερα βιβλία του κόσμου, αυτός ο κατάρατος, θέλοντας να γκρεμίσει το κύρος και τον σεβασμό των προφητικών αυτών βιβλίων, με τελικό σκοπό, όπως είπαμε, να απορρίψει στη συνέχεια τα θεία Ευαγγέλια, προβάλλει τον ισχυρισμό ότι τα χρονικά των Σινών (της Κίνας, δηλαδή) είναι αρχαιότερα, καλύτερα τακτοποιημένα και πιο αξιόπιστα. Και προβάλλει τους ισχυρισμούς του με τόση αποκοτιά, που τόλμησε χωρίς καμιά συστολή να επικρίνει και τους σοφούς του Παρισιού, οι οποίοι είχαν αντίθετη άποψη ως προς την αρχαιότητα του Κινεζικού βιβλίου, το οποίο εκείνος υποστήριζε ότι χρησιμοποιούν ως γνήσιο όλα τα δικαστήρια της Κίνας.

Εφόσον λοιπόν, κατά τη γνώμη εκείνου του παρανοϊκού, τα βιβλία των Κινέζων είναι και αρχαιότερα και πιο εύτακτα, συνεπάγεται ότι τα βιβλία του Μωυσή είναι νεότερα, δίχως καμιά τάξη και ψευδή. Και αυτός είναι ο στόχος στον οποίον αποβλέπει, γιατί δεν θέλει να παραδεχθεί και να ομολογήσει ως αληθέστατο ότι εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην, όπως διδάσκει ο Θεόπτης Μωυσής. Με αυτόν τον τρόπο λοιπόν, προσπάθησε να απορρίψει ο μιαρότατος τα πέντε εκείνα βιβλία του Μωυσή.

Στη συνέχεια συκοφαντεί, λέγοντας ότι η Πεντάτευχος δεν είναι γνήσιο έργο του προφήτη και Θεόπτη Μωυσή, αλλά πρόκειται για συνουθύλευμα που έγινε μετά την αιχμαλωσία της Σαμάρειας, έργο κάποιου ψευδοϊερέα που διόρισε ο ασεβής Ιεροβοάμ από τις τάξεις των λαϊκών. Και υποστηρίζοντας αυτά, ο θεήλατος (ο καταδιωγμένος από τον Θεό. Μεταφορικά, ο μανιακός) γκρέμιζε κατά φαντασίαν και την αρχαιότητα και τη θεοπνευστία των Μωσαϊκών βιβλίων. Γιατί, ως λογική συνέπεια των όσων ισχυρίζεται, όλα τα θαύματα και όλες οι προφητείες σχετικά με τον Χριστό, που περιέχονται στα πέντε αυτά βιβλία, είναι όλα φαντασιώσεις και μύθοι εκείνου του ψευδοϊερέα.

Στη συνέχεια, φτάνει στους Προφήτες· και απ' αυτούς, άλλους τους χαρακτηρίζει ανόητους, άλλους, όπως τον Ιεζεκιήλ, αισχροφάγους, άλλους, όπως τον προφήτη Ηλία, θηριώδεις και άγριους. Και εν ολίγοις δεν άφησε λοιδορία και ύβρη που να μην εκστομίσει εναντίον τους.

Κάποια στιγμή τυπώθηκαν τα αντίθετα βιβλία «της περί την ιστορίαν φιλοσοφίας» αυτού του αθεότατου. Έπεσαν και στα χέρια των Ιουδαίων που κατοικούσαν στη Γερμανία και στη Λειψία. Βλέποντας την περιφρόνηση του έθνους τους και τις φοβερές ύβρεις εναντίον των θείων Προφητών που είχαν γραφτεί, κινούμενοι από ζήλο υπέρ των πατρικών τους παραδόσεων οι λόγιοί τους συνεδρίασαν το έτος 1776, όπως σημειώνει ο αξιύμνητος ιερός [Θεοτόκης](#)· και πολλοί από αυτούς είναι αρκετά εκπαιδευμένοι στη θύραθεν σοφία. Συνέταξαν, λοιπόν, μίαν απάντηση και απολογία υπέρ των ιερών Προφητών και έγραψαν στον Βολταίρο κάποιες επιστολές τόσο σοφές, εύστοχες και ευφυείς, και οι οποίες τόσο πολύ άρεσαν στον κόσμο, ώστε τυπώθηκαν τέσσερις φορές σε τρεις τόμους και πάλι είχαν ζήτηση. Διότι, όπως λέει ο κύριος Θεοτόκης, ελέγχουν, στηλιτεύουν και διακωμωδούν με αριστοτεχνικό τρόπο την αμάθεια, τους παραλογισμούς, το ψέμα και τις αντιφάσεις του Βολταίρου και γενικά όλη την αναισχυντία και τη θρασύτητά του.

Εκείνες τις επιστολές των Εβραίων, καθώς και τον τρόπο που μεταχειρίστηκε ο συγγραφέας τους, τον επαίνεσε πολύ ο Γάλλος δον Κλήμης (Γ.Ι. Κλεμάνς, Ρωμαιοκαθολικός θεολόγος που αντέκρουσε το έργο του Βολταίρου) λέγοντας ότι επαρκούσαν για να αντικρούσουν απόλυτα αυτόν τον άπιστο και να τον φέρουν στα συγκαλά του. Εκείνος όμως, σαν άλλος Ιούδας, πωρώθηκε και έμεινε αδιόρθωτος και αδιάφορος.

Αυτός ο Κλήμης, όπως τον παρουσιάζει ο ιερός Θεοτόκης και όπως τον αποκαλύπτουν τα ίδια τα συγγράμματά του, υπήρξε σοφότατος άνδρας, έμπειρος στη μελέτη των θείων Γραφών και γνώστης πολλών γλωσσών, της λατινικής, της ελληνικής και της εβραϊκής. Συνέγραψε κι αυτός ανασκευή στις φλυαρίες εκείνου του ασεβέστατου για τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, χαρακτηρίζοντας το πόνημά του υπεράσπιση των ιερών βιβλίων της.

Σημειωτέον ότι ο Βολταίρος δεν έβαλε το δικό του όνομα στο μιανό του βιβλίο, δηλαδή το «Περί την Ιστορίαν Φιλοσοφία», όπου υπήρχαν και οι βλασφημίες κατά των προφητικών βιβλίων που προαναφέραμε, αλλά τα επέγραψε επ' ονόματι του αββά Βαζίν και τα έστειλε ως δώρο στην αυτοκράτειρα πασών των Ρωσιών (Αικατερίνη Β'), λέγοντάς της ότι τα έστειλε ο ανηψιός του αββά Βαζίν.

Επειδή λοιπόν στρεφόταν υβριστικά εναντίον των βιβλίων του Μωυσή, διακηρύσσοντας ότι τα χρονικά της Κίνας είναι αρχαιότερα και πιο αξιόπιστα από εκείνα, ο Κλήμης αυτός προχώρησε στην ανασκευή τους. Και, αφού απέδειξε ότι (ο

Βολταίρος) είναι ψεύτης και αμαθής, εκφράζει την απορία του πώς τόλμησε να προσφέρει τέτοιου είδους δώρο στη μεγάλη εκείνη αυτοκράτειρα.

Σύμφωνα με όσα είπαμε μέχρι τώρα, ας εξάγουμε κι εμείς ένα πολύ χρήσιμο συμπέρασμα: τα ασεβέστατα εκείνα συγγράμματα (του Βολταίρου) ανασκευάστηκαν σοφότερα και σαφέστερα και αποδείχθηκε η αρχαιότητα και γνησιότητα των βιβλίων του Μωυσή και στη συνέχεια και ο ίδιος αποδείχθηκε αμαθέστατος και αδιάντροπος, όχι μόνον από τον Γάλλο Κλήμη, αλλά ακόμα και από τους Εβραίους, που θριάμβευσαν εναντίον του με τις σοφότερες επιστολές που του έστειλαν, αποδεικνύοντάς τον συκοφάντη, αλαζόνα, υβριστή και ψεύτη και επιπλέον και αμαθή. Αναρωτιέμαι λοιπόν, **προς τι αυτή η ορμή, η ασυγκράτητη ροπή των δικών μας νέων προς τις ασεβέστατες πεποιθήσεις του, ώστε να γίνονται προσήλυτοι, όπως τους αποκαλεί ο Κλήμης, σ' έναν τέτοιον παράφρονα;**

Αναλογιστείτε, λοιπόν, αδελφοί Χριστιανοί, την αδιαντροπιά και τη μανία αυτού του ασεβέστατου εναντίον του Θεού και της Αλήθειας. Εξέδωσε λοιπόν ο σοφότερος Κλήμης την ανασκευή των ασεβέστατων βλασφημιών του Βολταίρου, τα βιβλία κυκλοφόρησαν στο κοινό και τα είδε κι εκείνος (ο Βολταίρος) και τα διάβασε. Και, απ' ό,τι φαίνεται, μη έχοντας τι να αντιτάξει σε τέτοιους σοφούς και αναντίρρητους ελέγχους, ούτε πώς να υπερασπιστεί τις βλασφημίες και τις ψευδολογίες του, αναγκάστηκε να σωπάσει. Αν, βέβαια, εύρισκε τα επιχειρήματα του Κλήμη σαθρά και αναληθή, δεν επρόκειτο να σωπάσει, αλλά θα έγραφε τον αντίλογο, υπερασπίζοντας με όλες του τις δυνάμεις τις απόψεις του και, τρόπον τινά, θα πανηγύριζε τη νίκη του, αποδεικνύοντας τον Κλήμη αμαθή και συκοφάντη, όπως είχε αποδείξει ο Κλήμης εκείνον, καθώς είπαμε πρωτύτερα. Αφού όμως δεν φάνηκε να γράψει ή να πει ούτε γυρ, κατά το κοινώς λεγόμενο, για να υπερασπιστεί τα ανασκευασμένα συγγράμματά του, δεν είναι ολοφάνερο ότι η σιωπή του αυτή επιβεβαίωσε όσα έγραψαν εναντίον του, τόσο ο Κλήμης όσο και οι Εβραίοι;

Αλλά ποιος να μη θαυμάσει και να μην απορήσει με τη δίχως όρια αναισχυντία του; Ποιος να μην εκπλαγεί, ποιος να μην φρίξει με το μέγεθος της κακίας που έδειξε εναντίον του Ιησού Χριστού αυτός ο μιαιρότατος και αθεώτατος; Για δέκα χρόνια από τότε που ο σοφός Κλήμης τον αντέκρουσε μ' εκείνη τη θαυμάσια ανασκευή, εκείνος σώπασε και δεν εναντιώθηκε ούτε με μία λέξη. Πέρασαν λοιπόν πάνω από δέκα χρόνια, και εξέδωσε ένα βιβλίο που όχι μόνον απολογία για τις προηγούμενες βλασφημίες του δεν ήταν, αλλά αντίθετα, αποτελούσε ανασκευή και αναίρεση όλης της Αγίας Γραφής, Παλαιάς και Καινής Διαθήκης· ένα σύγγραμμα που ποτέ στον κόσμο δεν εμφανίστηκε άλλο, ασεβέστερο απ' αυτό. Και αυτό το σύγγραμμα, ο ασεβέστερος από όλους τους ασεβείς, δεν το ονόμασε, όπως θα του ταίριαζε, αναίρεση όλων των θείων Γραφών, αλλά το τιτλοφόρησε με το σεβάσμιο όνομα «τελευταία διερμηνευθείσα Διαθήκη».

Γιατί όμως έδωσε αυτόν τον τίτλο στο βιβλίο; Επειδή την πρώτη ερμηνεία, τη μετάφραση, δηλαδή, της Παλαιάς Διαθήκης, την έκαναν οι Εβδομήκοντα, με προσταγή και προτροπή του βασιλιά της Αιγύπτου Πτολεμαίου του Φιλαδέλφου. Μετά απ' αυτούς, πολλοί άλλοι κατά καιρούς μετέφρασαν το ίδιο κείμενο της Παλαιάς Διαθήκης, όπως ο Ακύλας, ο Σύμμαχος, ο Θεοδοτίων και άλλοι, επώνυμοι και ανώνυμοι. Αυτός ο παμμίαρος, λοιπόν, ονόμασε το θεομίσητο έργο του τελευταία ερμηνεία, όχι μόνο της Παλαιάς, αλλά και της Καινής. Η ερμηνεία αυτή του Βολταίρου, στην πραγματικότητα δεν είναι παρά διαφθορά και διαστρέβλωση και ανατροπή των θείων Γραφών. Όταν το αθεώτατο αυτό σύγγραμμα είδε το φως της δημοσιότητας, ο σοφότατος Κλήμης απόρησε πώς, ενώ στο διάστημα τόσων ετών από τότε που τον είχε αντικρούσει δεν εμφανίστηκε καθόλου για να υπερασπίσει τις βλάσφημες θέσεις του, τόλμησε κατόπιν να εκδώσει άλλο σύγγραμμα εναντίον του Θεού και της Αλήθειας, με αυτόν τον επίπλαστο τίτλο.

Ανέλαβε λοιπόν αυτός ο ενάρτεος Κλήμης και αυτόν τον αγώνα και ανασκεύασε και αυτό το σύγγραμμα με κάθε δυνατή τελειότητα, αποδεικνύοντας και αυτήν τη φορά τον Βολταίρο ψεύτη, συκοφάντη, απατεώνα και αμαθή.

Αυτό το βιβλίο το μετέφρασε από τα γαλλικά στη γλώσσα μας ο ιερός Νικηφόρος Θεοτόκης, ο οποίος προσέθεσε σε αυτό και πολλές αξιόλογες δικές του σημειώσεις, που προστέθηκαν όλες στο τέλος του βιβλίου, που εκδόθηκε στη Βιέννη της Αυστρίας το έτος 1794. Στα προλεγόμενα του ιερού ανδρός προς τους αναγνώστες, προτάσσεται ένας έπαινος καθ' όλα δίκαιος και αληθινός για τον σοφό εκείνον συγγραφέα (δον Κλήμη). Έπειτα εξηγεί με πόσους και ποιους τρόπους εκείνος ο άπιστος (ο Βολταίρος) εξαπατά και ελκύει προς την ασέβεια τους αναγνώστες του. Σε έναν λεπτομερή πίνακα του βιβλίου, ο ευσεβής αναγνώστης μπορεί να δει όλα τα σφάλματα και όλα τα άτοπα που λέει ο Βολταίρος, που απαριθμούνται σε τέσσερα φύλλα, αρχίζοντας από την 33η σελίδα, στην υποσημείωση υπ' αριθμόν 313 της σελίδας 596 του βιβλίου του. Παραθέτει ακόμα ο μακαριστός και τα λόγια της αφιέρωσης που έκανε ο κατάπτυστος εκείνος προς τη βασίλισσα (Μ. Αικατερίνη) στα προηγούμενα βιβλία του, στα οποία περιέχονταν οι βλασφημίες του εναντίον της Παλαιάς Διαθήκης. Επί λέξει, γράφει τα εξής:

«Το σύγγραμμα του Βολταίρου περί την φιλοσοφίαν της Ιστορίας, ψευδεπίγραφο επ' ονόματι του αββά Βαζίν, κατά το έτος 1765, ο ανηψιός, δήθεν, του συγγραφέα, τόλμησε να το αφιερώσει με αυτά τα λόγια: προς την Υψηλοτάτη Πριγκίπισσα και αυτοκρατόρισσα πασών των Ρωσιών, προστάτιδα των Τεχνών και των Επιστημών, επάξια για το λεπτό της πνεύμα, με το οποίο ελέγχει τα αρχαία έθνη, και η οποία είναι το ίδιο άξια να διοικεί με βαθειά ταπείνωση, αφιερώνει το παρόν ο ανηψιός του συγγραφέα» και η αφιέρωση έτυχε και της ανάλογης υποδοχής.

Ο θαυμάσιος αυτός Κλήμης, παραπονείται διότι η βασιλική εξουσία της Γαλλίας δεν

καταδίκασε στην πυρά αυτά τα ασεβή βιβλία, με συνέπεια να κερδίσει πολλούς οπαδούς αυτός ο τρισκατάρατος. Και η καθολική Εκκλησία παραπονείται έντονα, διότι η μεγάλη εκείνη Κυρία (Μ. Αικατερίνη), όταν τα παρέλαβε και είδε ότι έβριζαν και ανέτρεπαν τα θεμέλια της Πίστης, δεν τα καταδίκασε, όπως θα έπρεπε, ούτε στηλίτευσε με βασιλικές επιστολές τα κείμενα και τον συγγραφέα τους, αφού, κατά τη θεία Γραφή, ενώπιον του Θεού είναι εξ ίσου μισητά και ο ασεβής και η ασέβεια του. Αντιθέτως, τα δέχθηκε με ευμένεια, ενώ τον ψευτο-Βαζίν που τα έστειλε, τον αξίωσε αυτοκρατορικής υποδοχής και τον αντάμειψε με πολλές χιλιάδες τάληρα. Είμαι πεπεισμένος και τό λέω με κάθε βεβαιότητα, ότι αν εκείνη η μεγάλη αυγούστα με ένα βασιλικό της διάταγμα και η παρ' αυτήν Ιερά Σύνοδος με μίαν Εκκλησιαστική εγκύκλιο φανέρωναν και καταστηλίτευαν τον Βολταίρο δημόσια, ως ασεβή και εχθρό της θείας, αγίας και αμώμητης Πίστης των Χριστιανών, υποστηρίζω με βεβαιότητα ότι θα καταντροπιαζόταν και τέλος πάντων θα μαζευόταν κάπως, και οι πιο απλοί δεν θα τον ακολουθούσαν στην απώλεια. Τώρα όμως, εφ' όσον ό,τι επαινείται και επιβραβεύεται, αυξάνει και εξαπλώνεται, όπως λέει η παλιά σοφία, αφού αυτός ο παμμίαιρος είδε τον εαυτό του να τιμάται από την αυτοκρατορική δεξιά, τόλμησε ο άθλιος να εμέσει και αυτό το τελευταίο ξέρασμα, το άξιο του Άδη. Εφ' όσον φανερά και χωρίς καμιά ντροπή λέει εκεί ότι ο Χριστός δεν αναστήθηκε, αλλά οι σύντροφοί Του (έτσι περιφρονητικά αποκαλεί τους μαθητές του Χριστού) διέδωσαν ότι ο Θεός Του ανέστησε. Ιδού τα ασεβέστατα λόγια του επί λέξει:

«Αυτό μόνο μας φαίνεται πιθανόν, ότι ο Ιησούς απέκτησε συντρόφους, αλλά ενοχλούσε τους Φαρισαίους και τους Ιερείς και εν τέλει ηττήθηκε από τους εχθρούς Του, που Τον οδήγησαν στον θάνατο. Οι σύντροφοί Του, όμως, διεκδικώντας Τον, κήρυσσαν παντού ότι ο Θεός Τον ανέστησε».

Και σε ποια χρονική περίοδο εξέμεσε αυτήν την ασέβεια; ύστερα από δεκαοκτώ αιώνες, όταν ολόκληρη η οικουμένη έχει σαν δόγμα κραταιότατο, στερεότατο, αναμφίβολο και εντελώς αναμφισβήτητο την εκ νεκρών Ανάσταση του Ιησού Χριστού.

Εκείνο όμως που δεν έκανε η ευσεβεστάτη (Μ. Αικατερίνη) και επικεφαλής ευσεβεστάτου Γένους (όπως αντιλαμβάνεται ο αναγνώστης, ο Άγιος εννοεί ότι η "ευσεβέστατη" ήταν η ηγέτις του ομοδόξου Ρωσικού Γένους, το οποίο και αποκαλεί ευσεβέστατο), ο σοφός Κλήμης το έκανε όσο του ήταν δυνατόν και μαζί με αυτόν ο ευσεβέστατος και σοφότατος Ιεράρχης Νικηφόρος Θεοτόκης και πάντων έσχατος και εγώ.

Συνιστώ δε σε όλους όσους θέλουν και επιθυμούν την αιώνια ζωή και «*ημέρας ιδείν αγαθάς*», να μελετήσουν το σοφότατο αυτό βιβλίο (εννοεί την Ανασκευή της Διαθήκης, του Γ.Ι. Κλεμάνς και του Νικηφόρου Θεοτόκη) για να μάθουν πόσο βρωμερός, πόσο λυσσασμένο σκυλί είναι αυτός ο Βολταίρος. Ο προφήτης Δαβίδ

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

ονομάζει λυχνάρι και φως τον Νόμο του Θεού, αλλά εγώ, και το βιβλίο αυτό, την ανασκευή του απαίσιου Βολταιρικού συγγράμματος, το ονομάζω φως. Διότι, όπως το φως από τη φύση του απομακρύνει το σκοτάδι, έτσι και το βιβλίο αυτό σκορπίζει και διώχνει το σκοτάδι και την αχλύ των διαστρεβλώσεων, των (εσκεμμένων) παρερμηνειών και των βλασφημιών που σαν σκοτάδι προκάλεσε στις θείες Γραφές ο πιο άθεος από όλους τους άθεους. Και, εξ αντιθέτου, αποδεικνύει καθαρή, ακέραιη και απαστράπτουσα την αλήθεια της αγιότητας και θεοπνευστίας της (της Γραφής)...

(Πηγή: Απόσπασμα από το βιβλίο "[Αλεξίκακον Φάρμακον](#)" των εκδόσεων "Γρηγόρη")